[Annette Just]

nok. Er der i virkeligheden en undertone af, at ministeren nu i al sin godhed, fordi han er det eneste hankønsvæsen i denne debat, siger: Nu skal vi altså lave en speciel fortrinsret for kvinder? Er det sådan, må ministeren meget undskylde, for så står Fremskridtspartiet så meget af, som man overhovedet kan, mere end 100 pct. Vi skal altså ikke have sådanne tilstande, at det primært skal være et fortrin at være kvinde. Vi skal være mennesker, og vi skal tages efter de kvalifikationer, vi har. Det bør ikke være nogen kvalifikation på arbejdsmarkedet, om man er mand eller kvinde.

Ministeren taler om, at nu vil man lægge pression på arbejdsmarkedet. Når det ikke er lykkedes i kommuner, stat og amter, vil ministeren lægge pression på arbejdsmarkedet. Jeg håber, ministeren har fortalt sig, og at det ikke bliver sådan, at ministeren siger: På arbejdsmarkedet skal der være fortrinsret for kvinder – pyt være med, hvilke kvalifikationer de har. Selvransagelse ville være godt også for Arbejdsministeriet i denne sag, tror jeg.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Det var interessant at høre fru Jytte Andersen, der nu definerede nærmere, hvad man forstod ved, at når der kommer en ny medarbejder i et bestående job, skal det være til samme løn. Jeg forstod, det skal gælde både for kvinder og mænd.

Jeg tror nu nok, det skal tænkes ganske grundigt igennem, før det bliver en retsregel, der skal efterleves på arbejdsmarkedet, for jeg tror, der kan blive nogle problemer med anciennitetstillæg, og jeg ved ikke hvad, som kunne komme til at drille i denne forbindelse. Men lad det nu ligge; det er en detalje, som vi altid kan vende tilbage til.

Så skal jeg sige til ordføreren for Fremskridtspartiet, at det ikke var mig, der fortalte mig. Nej, det var ordføreren for Fremskridtspartiet, der ikke hørte efter, hvad jeg sagde. Der var ikke tale om at besætte stillinger hverken i amter eller kommuner eller andre steder. Der var tale om, at jeg som arbejdsminister naturligvis skal administrere eksisterende lovgivning, og at det er min opgave at udpege repræsentanter til forskellige råd, udvalg og bestyrelser. Den eksisterende lovgivning er sådan, at når organisationerne indstiller til mig, hvem de mener jeg skal udpege, skal de indstille både en mand og en kvinde. Og så er det, jeg siger, at jeg får et utal af breve fra ellers udmærkede organisationer, som tillader sig at skrive, at lige for øjeblikket har de altså ikke en kvalificeret kvinde, de kan pege på, men det vil nok være bedre næste år. Det synes jeg er dybt deprimerende for organisationer, som, så vidt jeg kan bedømme, ganske udmærket ville kunne pege på kvalificerede kvinder.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det er kedeligt, når landets arbejdsminister er dybt deprimeret. Det får mig til at spørge, om arbejdsministeren vil gå videre, når det drejer sig om udpegelse af medlemmer til nævn, råd og udvalg. Det tror jeg faktisk vi kunne få en ganske god diskussion og dialog om, og det er simpelt hen et spørgsmål om at gå videre med en egentlig kønskvotering i nogle af disse råd og udvalg. Jeg ved godt, at når jeg siger det, får jeg også larm i det bagland, som jeg har i øresneglen her. Det ved jeg alt om – det behøver jeg slet ikke at blive belært om.

Arbejdsministeren gjorde meget ud af at fortælle, hvor utilfredsstillende det var, og den utilfredshed deler jeg. Jeg deler denne frustration, og jeg deler arbejdsministerens kritik med hensyn til disse magtens mænd, Rip, Rap og Rup-effekten, som arbejdsministeren tidligere i debatten talte om.

Men skal det forstås sådan, at det er et budskab om, at arbejdsministeren gerne vil gå videre og styrke dette instrument? Det vil vi nemlig gerne være med til at tale om, og jeg er glad for at konstatere, at ministeren igen sagde, at han gerne ville gennemgå lovforslaget punkt for punkt og medvirke til, at vi kan komme videre i sagen. I den forbindelse nævnte arbejdsministeren spørgsmålet om det kønsopdelte arbejdsmarked, den karrierebevidste mand og den familiebevidste kvinde. En af de måder, vi kunne komme videre på, var at skabe bedre og friere uddannelsesmuligheder og dermed et friere valg for både mænd og kvinder. Og her kunne kønskvotering, sådan i parentes bemærket, også komme på tale.

Altså, vi har nogle muligheder for at sikre, at arbejdsministeren ikke bliver deprimeret, og at vi ikke i fællesskab skal stå her og udtrykke vores frustration.